

Henvisning:

Denne er en nøjagtig oversættelse er den stenografisk protokollerede tale af Bruno Gröning, som han holdt om morgenen d. 27. august på Traberhof ved Rosenheim.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

Optagelsen af Bruno Grönings foredrag med hans originalstemme kan fås på cd, og kan bestilles på følgende Internet-adresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Tale af Bruno Gröning, Rosenheim, 27. august 1949, morgen

”Jeg kan dukke op, hvor jeg vil, overalt kommer mennesker til mig.”

Mine kære helsesøgende!

Jeg kan dukke op, hvor jeg vil, overalt kommer mennesker til mig. Jeg er, kort sagt, en fange gennem det gode, jeg gør for syge mennesker. Jeg er der nu engang for Dem, for at hjælpe og helbrede alle. Hjælp og helbredelse kommer kun de mennesker til gode, som har den faste tro på Gud. Men de som for årtier siden mistede troen, og nu er parate til at optage den i sig igen, vil også få lov til at opleve hjælpen.

Desværre må jeg i dag meddele Dem, at jeg endnu ikke kan arbejde så frit, som Vorherre forlanger det af mig. Jeg viger ikke tilbage for en dag, jeg viger ikke tilbage for en time, jeg ofrer for Dem. Ofrer, nej, om forladelse, jeg har fortalt mig. Det er en selvfølge for mig at hjælpe alle ud af elendigheden! Jeg spørger ikke hvilken religion, jeg spørger ikke hvilken nation den ene eller den anden tilhører. De er alle mennesker, de er alle Guds børn. Alle menneskers læge er og bliver Vorherre! Den, der lever med Ham, har alt. Han vil være rig, rig på sundhed, og det er vel den største lykke, Vorherre kan give et menneske.

Selv om jeg over radioen har ladet Dem alle få besked om ikke at forstyrre mig i mit arbejde, i min opbygning, ved jeg, at De alligevel ikke kan lade være. Jeg er derfor ikke vred på Dem, fordi De er kommet herhen. Det gør mig blot ondt, at De er blevet her sidste nat, og jeg ved, at overalt, hvor man blot hører, at jeg har til hensigt at komme her og der, så venter mennesker dage og nætter. Jeg beder Dem alle om ikke at gøre det i fremtiden. Det nytter ikke noget; tværtimod. Det gør mig ondt helt ind i sjælen stadig at måtte lade Dem alle vente.

Jeg har til hensigt at oprette kursteder her i Bayern; at oprette kursteder, så helbredelsen, som jeg er i stand til at tilføre Dem, vil foregå lovligt; og ikke som hidtil! De vil alle give mig ret i, at sådan som De står her, kan der jo ikke komme ordnede forhold. Derfor beder jeg Dem om at vente, til jeg er kommet så langt. Disse kursteder skal gøre, at helbedelserne virkelig foregår på lovlig måde. Jeg ved, at De alle vil vise forståelse for, at alt tager sin tid. Det er tæt på at lykkes. Jeg får tilbud på tilbud om

hjem og huse; jeg vil ikke føre Dem ind på et sygehus, men på et kursted, hvor De virkelig kan blive helbredt! Men De må give mig tid til at kontrollere disse tilbud. Jeg har brug for tid til det. Jeg beder Dem om ikke at være vred på mig. Når jeg siger, at jeg kunne gøre noget andet, ja, jeg kunne helbrede Dem nu, hvorfor gør jeg det så ikke? Men jeg lader Dem vide, at jeg ikke kan vise Dem bort herfra, jeg kan ikke sige: Se at komme hjem! Nej, selv om jeg ikke tør tale om helbredelser her, for jeg ønsker ikke, at De måske skal føle skyld, hvis jeg udfører en helbredelse her, og Staten så kan sige, at jeg har overtrådt forbudet. De vil vel ikke være skyld i, at forbudet bliver endegyldigt, og mange tusinde millioner mennesker så ikke mere kan få del i hjælpen. Jeg tror, De har forstået mig i dette.

For øvrigt er det jo som altid sådan, at mennesker, der befinder sig omkring mig, kan blive helbredt, hvis de er i stand til at optage, hvis de er frie, hvis de har befriet sig fra det onde, så de kan optage det gode i sig. Det gode er sundheden! Tillader De, at jeg er lidt nysgerrig, idet jeg stiller Dem spørgsmålet: Hvem har endnu smerter? De har allerede fået at vide, at helbredelsen også kan tages med til Deres pårørende. Derfor er De også her, idet De også vil udnytte lejligheden til at tage helbredelsen af Deres nærmeste medmennesker med hjem. Jeg lader Dem vide, at alle Deres ønsker vil kunne blive opfyldt. Jeg ønsker Dem af hele mit hjerte alt godt og den bedste sundhed!

Men jeg gør opmærksom på, at ikke alle, som jeg allerede har sagt, er berettiget til at modtage helbredelsen.

Ethvert menneske må først blive et menneske. Når han har mistet troen på Vorherre, må han vinde den tilbage, og leve med ham. Så først er han værd at blive kaldt menneske. For et menneske uden tro er ikke noget menneske for mig. Han hører ikke med til menneskene, for han isolerer sig. Han foragter og bagtaler jo Vorherre, idet han er imod ham. Uden Vorherre er der ingen lykke, og heller ingen velsignelse! Enhver må selv erkende sin skyld. De skal vide, at De hører sammen. De skal elske Deres næste som Dem selv. Det er mit ønske, det er min vilje, at dette sker. Når det sker, at menneskene igen finder sammen, så vil de alle få mulighed for at få tildelt hjælpen. Ikke jeg, jeg er intet, Vorherre er alt! Vi tilhører ham.

Personligt sætter jeg alt ind på, at den dag kommer, hvor man lader mig arbejde frit med at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Jeg gør her et sidste forsøg. Skulle man forbyde mig det her, så kan jeg kun gentage, hvad jeg sagde den første dag, man viste mig forbudet: Stakkels tyskere! Jeg lader Dem vide, at uden arbejde, uden overhovedet at kunne hjælpe et eneste menneske, kan jeg ikke mere leve. Jeg må hjælpe! Og selv om jeg får bundet hænderne her, som det indtil nu hele tiden har været tilfældet – er der trods alt sket meget. Men i længden går det ikke. Jeg må være fri, må kunne arbejde frit. Jeg gør min pligt, hvad der er Deres, bliver overladt til hver enkelt selv.

Jeg ved, at pressen forsøger at dænge mig til med skidt og møg. Jeg gør ikke noget ondt, jeg gør kun det gode. De har læst pressen. De ved, hvad man skriver imod mig,

og De kommer alligevel og tror. Menneskeheden lader sig ikke holde tilbage, den lader sig ikke vildlede. Jeg ved det, for ellers var De heller ikke kommet. Dog er der nogen få, som kommer af nysgerrighed, der er enkelte som vil overbevises, og dog er de fleste her for at blive hjulpet. Jeg lader Dem også vide, at pressen, som hidtil har skrevet snavset og beskidt mod denne lille mand, der står foran Dem, ryster mig ikke. Men jeg ved, at de bærer et stort ansvar for, at mennesker, som allerede er helbredt – hist og her, ganske enkelte, som jeg allerede har konstateret – igen er faldet tilbage til deres gamle lidelser. Og ganske vist er det meget nemt at forklare, da størstedelen af alle mennesker er angrebet af en sjælelig lidelse, og alt sjæleligt er så fast forankret i dem, at de ikke så nemt kan komme fri af det igen. Her er hjælpen, helbredelsen, og så tvivlen, når et menneske læser eller hører noget om mig, for Satan gør alt for at finde indpas i enhver menneskekrop, for igen at trække mennesket bort fra denne rene, guddommelige tro. Og jeg ser også her, at en og anden syg, som var blevet rask, igen er faldet tilbage, fordi han så dette, og så hed det sig, at vi kunne være faldet i hænderne på en bedrager, en løgner eller andet, og så er vi jo ikke helbredt. Det er ikke min skyld! Også her forstår jeg at tage kampen op mod disse mennesker, der hidtil har sagt så meget beskidt om det.

Jeg går ud fra, at De har forstået mig, og når jeg nu beder Dem om roligt at gå hjem og sige til Deres pårørende, at de foreløbig ikke skal komme her, men blive hjemme og vente, til de hører og læser mere. Før denne dag er kommet, kan jeg ikke nås. Allerede i morgen må jeg igen rejse bort i flere dage. Vent, nu kan det ikke vare så længe. Det er jo heller ikke så længe, som De har båret rundt på Deres lidelse, som De allerede har lidt, så længe varer det ikke. Først nogle år, og nu kun nogle dage. Jeg går min vej, den forlader jeg ikke. Jeg er forpligtet, og føler mig forpligtet til at hjælpe og helbrede mennesker, og det sker kun i Guds navn.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftungs arkiv